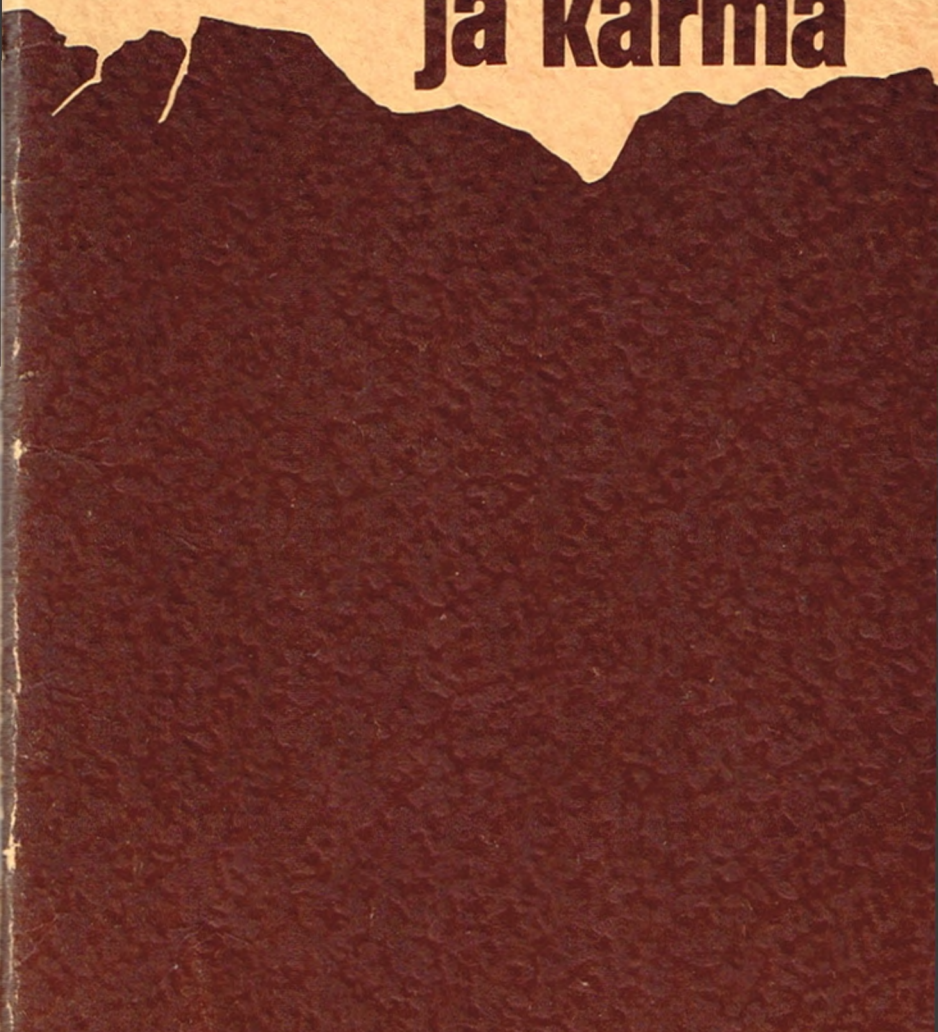


VÄINÖ LEHTONEN

jälleensyntyminen ja karma



KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA r.y.

JÄLLEENSYNTYMINEN JA KARMA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1971 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2015

Jaakko Kesävuori

JÄLLEENSYNTYMINEN
JA
KARMA

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1971
KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA r.y.

JÄLLENSYNTYMINEN

– Nykyään on melkein jokaisella kiire. On kiire työpaikkaan, virastoon, kouluun . . . Kadulla ihmiset kiiruhtavat toistensa ohi – jännittynyt ilme kasvoillaan, kuin olisivat menossa sammuttamaan tulipaloa. Hermot ovat kireällä. Sanotaan olevan liian vähän vapaa-aikaa, joten on liikuttava kellon tarkkuudella. Mutta vaikka työajat ovat lyhentyneet ja arkivapaitakin on järjestetty, niin kiire jatkuu yhä. Vapaa-ajasta on tullut ongelma. Miten saada se kulumaan? siinä pulma. Eräs seikka on kaiken kiireen keskellä unohtunut. Ani harva ihminen huomaa kysyä itseltään: *m i n n e* on kiire?

– Osuit asian ytimeen. On unohdettu kysyä, miksi olemme olemassa? Onko elämällä jokin tarkoitus? Jos joku näin kysyykin, niin uskonto vastaa: olet olemassa siksi, että saisit kuolemasi jälkeen ikuisen autuuden. Materialismi selittää: olet olemassa siksi, että vanhempasi ovat sinut synnyttäneet.

– Niinhän ne vastaavat. Mutta virallinen uskonto sen paremmin kuin materialistinen tiedekään ei *t i e d ä*, onko elämä sellaista, kun ne olettavat. Eihän ikuisella autuudella eikä ikuisella kadotuksella

ole mitään tarkoitusta, joten niihin vetoaminen herättää vain uusia kysymyksiä. Miksi kaikkietoinen Jumala olisi luonut ikuisen kadotuksen? Tiesihän hän jo etukäteen, että luomistyö epäonnistuu, koska ihmisestä tulee syntinen. Kaikkivaltiaana hän olisi voinut luoda ihmisen paremmaksi. Materialismi taas ei hyväksy ihmistä sieluna ja henkiolentona, mutta ei kykene todistamaan sielun olemattomuuttakaan.

– Pimeältä näyttää. Mutta pimeydellä on syynsä. Varsinkin täällä länsimailla on ihmisille pakolla syötetty edellä mainitut uskomukset. Koska noita elämän katsomuksia on painotettu sukupolvesta toiseen, ovat ne iskostuneet ihmisten mieliin. Ne ovat riistäneet tarmon kysyä vakavasti: miksi me olemme olemassa. Järkeviäkin elämänselityksiä on annettu, mutta ne on väkivalloin tukahdutettu.

– Niinkö? Haluaisinpa kuulla niistä enemmän.

– Alkukristillisellä ajalla uskottiin jälleensyntymiseen: ihminen on sielu ja henkiolento. Me synnymme yhä uudelleen lapsina tänne fyysiseen maailmaan.

– Sanot ”uskottiin”. Mutta voihan sellainen uskomus olla harhaluulo. Raamatussa ei tietääkseni puhuta mitään jälleensyntymisestä ja kristinusko perustuu Raamattuun.

– Mitä Raamattuun tulee voidaan sanoa, että kristinusko sellaisena kun me sen nyt tunnemme, perustuu ainakin osaksi Raamattuun, mutta minä puhuinkin alkukristillisestä ajasta.

– Niin tosiaan. Onhan uskonto voinut muuttua parin vuosituhannen vuoden kuluessa.

– Asetu huviksesi aivan tavallisen maallikkokristityn sijaiseksi ja vastaa: koska kristinusko syntyi? Vastaa kadun miehen näkökulmasta.

– Kristinusko syntyi? Raamatussa kerrotaan maailmanluomisesta, syntiinlankeemuksesta paratiisissa, vedenpaisumuksesta, profeettojen opetuksista, Israelin kansan vaelluksesta, Jeesuksen elämästä, ja kuolemasta Golgatalla... Onhan se kaikki kristinuskoa. Baabelin torni jäi mainitsematta ja se, että maan päällä eli jättiläisiä ja että Jumalan pojat naiivat ihmisten tyttäriä. Jumalan p o j a t ? ? ? Kirkko sanoo, että vain Jeesus Kristus oli Jumalan Poika. Taitaapa kristinusko olla kadunmiehen näkökulmasta hatara.

– Entä jos Jeesus Kristus ei olisi elänyt? Olisiko silloin kristinuskoa?

– Tosiaan! Eipä tietenkään olisi. Jeesus Kristuksestaahan kristinusko alkoi.

– Vanhan Testamentin kirjat ovatkin juutalaisen uskonnon peruskirjat, mutta Uusi Testamentti laskee perustuksen kristinuskolle.

– Uskonnon ydin on Jumala, ja sama Jumala on kristityillä ja juutalaisilla.

– Niinkö luulet? Otetaan yksi esimerkki. Toisen Mooseksen kirjan seitsemännessätoista luvussa kerrotaan Joosuan taistelusta amalekilaisia vastaan. Mooses meni vuorelle Aaronin ja Huurin kanssa. Mooses piti käsiään ylhäällä taistelun aikana. Hän rukoili näin Herraa. ”Mutta kun Mooseksen kädet väsyivät, ottivat he kiven ja asettivat sen hänen

allensa, ja hän istui sille, ja Aaron ja Huur kannattivat hänen käsiään kumpikin puoleltansa. Näin hänen kätensä kestivät vahvoina auringon laskuun asti. Ja Joosua voitti amalekilaiset ja heidän sotaväkinsä miekan terällä”. Kuvittelehan että Jeesus olisi käsenyt esim. Pietarin ja Johanneksen kannattamaan hänen käsiään ja rukoillut näin taivaallista Isäänsä hävittämään roomalaisen sotaväen ja vainoojansa silloin, kun hänen oppilaansa olisivat miekoillaan sotineet, jotta Jeesusta ei olisi saatu ristiinnaulituksi. Eikö tällainen menettely olisi ristiinriidassa hänen rakkaudenoppinsa kanssa? Sanoihan Jeesus: joka miekkaan tarttuu, hän miekkaan hukkuu. Opettihan hän rakastamaan vihollisiakin ja kielsi vastustamasta pahaa. Sekä Mooses että Jeesus menettelivät Jumalan tahdon mukaisesti. Mutta koska Mooseksen Jahve ja Jeesuksen Isä kannustivat aivan päinvastaisiin menettelytapoihin, niin Jeesuksen Isä ei ollut Mooseksen Jahve.

– Tuopa oli avartava selitys. Kristittyjen jumal käsitys on näin ollen pahasti hämääntynyt, ja siitä on seurauksena kaikki muu hämäryys.

– Niinpä onkin. Kun kristityt ottivat Vanhan Testamentin pyhäksi kirjakseen ja sitoivat sen samoihin kansiin Uuden Testamentin kanssa, niin väkivalta tuli samalla hyväksytyksi kristilliseksi ohjeeksi. Kristittyjen Jumala voi samalla hetkellä rakastaa ja vihata.

– Alan aavistaa tuollaisen jumal käsityksen seurauksia. Siksi kait kristikunnan historia onkin ollut

perin verinen. Uskonsotien ja inkvisition julmuudet saavat oikean valaistuksen. Ja ovathan koetut suursodatkin kristittyjen kansojen aikaansaamia. Mutta me poikkesimme varsinaisesta aiheestamme. Sanoit, että alkukristillisenä aikana uskottiin jälleensyntymiseen ja minä väitin, ettei Raamatussa puhuta jälleensyntymisestä. Koska kristinusko alkoi Jeesuksesta ja jos alkukristityt uskoivat jälleensyntymiseen, niin luulisin sellaisen uskomuksen olevan Jeesuksesta lähtöisin.

– Jälleensyntymisoppi on ikivanha. Siihen viitataan useissa uskonnoissa. Se oppi on saanut usein tarujen muodon nähtävästi siksi, että ihmiset ovat älyltään hieman erilaisia. Vähemmän ajattelevalle kansallekin oli annettava jälleensyntymisestä jonkunlainen kuva. Niinpä Suomen muinaisuskonnossa esiintyy sama oppi Lemminkäisen kuolleista heräämisestä. Juutalaiset puhuivat ruumiin ylösnousemisesta. Itämaisissa uskonnoissa oppi esiintyy mm. sielunvaellusopiksi rappeutuneena. Mutta valistuneemmat ihmiset sielläkin ymmärtävät, ettei ihminen jälleensynny eläimeksi vaan aina ihmiseksi. Ajattelepa myös profeetta Malakian lausetta 4: 5: "Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä." Profeetta Elia oli aikoja sitten kuollut. Miten hän voisi tulla uudestaan muutoin kuin jälleensyntynäänä.

– Onhan Elian tapaus järkeenmenevä. Tajunnassani kummittelee kuva ruumiin haudasta nouse-

misesta viimeisellä tuomiolla, josta kristityt toistuvasti puhuvat. Nyt huomaa, miten vaikeaa on vapautua ennakkoluuloista. Mutta jos Jeesus olisi puhunut jälleensyntymisestä niin melkeinpä alkaisin uskoa siihen.

– Kyllä Jeesus siitä mainitsee. Matteuksen 11: 13–14 kertoo Jeesuksen puhuneen: ”Sillä kaikki profeetat ja laki ovat ennustaneet Johannekseen asti; ja jos tahdotte ottaa vastaan: hän on Elia, joka oli tuleva.” Jeesus viittaa tässä lauseessaan profeetta Malakian ennustukseen ja sanoo: Malakian ennustus on toteutunut, Johannes Kastaja on jälleensyntynyt Elia.

– Tuo on minulle uutta. Jeesus Kristus on todellakin opettanut jälleensyntymisoppia. Löytyykö Uudessa Testamentissa muitakin vastaavia opetuksia?

– Löytyy. Ajattelepa seuraavaakin tapausta. Jeesus parantaa sokeana syntyneen miehen. Häneltä kysytään: tekikö tuo mies itse syntiä vai tekivätkö sitä hänen vanhempansa, jonka synninteon seurauksena hän syntyi sokeana. Kysymys sisältää ehdon: jos sokeana s y n t y m i n e n johtuu sokean omista synneistä, niin hänen on täytynyt tehdä syntiä ennen syntymäänsä. Sehän ei ole mahdollista muuten kuin siten, että hän on tehnyt syntiä edellisessä jälleensyntymässään.

– Niin sen on täytynyt todellakin tapahtua.

– Elia tapaukseen voisin vielä lisätä seuraavaa. Jeesus kyseli oppilailtaan: kenen ihmiset sanovat

minun olevan? Joku oppilaista selittää: toiset ajattelevat sinun olevan Eliaa tai jonkun muun profeetoista. Oppilaan vastaus on selvä. Elia ja profeetat olivat kaikki kuolleet, miten Jeesus olisi voinut olla joku profeetoista muutoin kuin uudelleen jälleensyntyneenä.

– Alan jo aavistaa, että kristinusko olisi aivan toisenlaista, jos tuo alkuperäinen käsitys ihmissielun yhä uudistuvasta maiseen elämään paluusta olisi säilynyt. Silloinhan elämä olisi koulua, jossa me ihmiset käymme oppimassa. Mutta miten tuo noin järkeenmenevä oppi on voinut tyystin hävitä?

– Sen aiheutti valtiokirkon synty. Valtiolliset, poliittiset ym. seikat aiheuttivat sen, että jälleensyntymisoppi kirottiin. Ja koska valtaapitävä kirkko kirosi tuon opin, niin siitä ei voinut puhua ja niin se vähitellen unohtui.

– Milloin sellainen kirous julistettiin?

– Se tapahtui kirkkoisä Origeneen opetusten vainoamisen yhteydessä. Origenes opetti mm. jälleensyntymistä. Konstantinopolin kirkolliskokouksessa v. 553, jonka ensimmäinen istunto pidettiin Santa Sophian sekretariumissa, jälleensyntymisoppi kirottiin Origeneen opin ohella.

– Historia pitää luonnollisesti paikkansa. Minua ihmetyttää kuitenkin se seikka, miksi tuo oppi kirottiin, kuten sanoit, valtiollisista ja poliittisista syistä?

– Kun mietit, niin ymmärrät. Ymmärtääksemme elämän tarkoitusta on jälleensyntymisoppi avain-

asemassa. Monet elämän pulmat ratkeavat, kun ymmärrämme elämän kouluksi, jota käydään jälleensyntymästä toiseen. Ihmiset miettivät pulmiaan ja heistä kasvaa kysyjä, joita eivät mitkä tahansa selitykset tyydytä. Sellaiset ihmiset eivät ole helposti johdettavissa. He eivät alistu tottelemaan tämän maailman auktoriteetteja. Mutta kun selvä taju elämän tarkoituksesta tukahdutettiin, tuli kristityistä valtaanpyrkivän valtiokirkon nöyriä kannattajia. Mainittu kirous teki tyhjiksi Jeesus Kristuksen moraaliset opetukset, sillä Vuorisaarnan opetukset menettävät merkityksensä, ellei tunnusteta jälleensyntymisen kautta tapahtuvaa kehitystä, jonka kuluessa ihminen voi kasvaa Isän täydellisyyteen. Opettaahan Jeesus Vuorisaarnassa: olkaa täydellisiä niin kuin taivaallinen Isänne. Huomaat, miten ovelasti tuo kirous oli keksitty.

– Olipa tosiaan. Tuolla teollaan kirkosta tuli Jeesus Kristuksen vastustaja, antikristus. Antikristuksen on uskottu ruumistuneen johonkin ihmiseen, jota viitataan sormella, ja varsinaiset antikristukset piiloutuvat hänen selkänsä taakse. Entä voitko vielä joillakin tosiseikoilla valaista jälleensyntymistä?

– Koko elämä on jälleensyntymisen alainen. Jokainen päivä on edellisen päivän ja jokainen vuosi edellisen vuoden jälleensyntymä. Syntymä ja kuolema vaihtelevat kaikkialla. Ja luonnon jälleensyntymien sarjassa tapahtuu kehitystä. Onhan todettu tutkimuksinkin, ettei Jumala luonut ihmisen fyysistä muotoakaan valmiiksi, vaan sekin on kehittynyt jos-

takin alkeistilasta nykyiseen muotoonsa. Samoin on ihmisen sielullisen kehityksen laita. Mutta kehitys on perin hidasta. Ihmiskehitys on satojen vuosimiljoonien mittainen. Yhä synkempi pimeys laskeutui kristikunnan ylle, kun jälleensyntymisopin korvikkeeksi hyväksyttiin ja kirjaimellisesti ymmärrettiin Vanhan Testamentin kuvaama muutaman vuosituhannen takainen elämän alkaminen. Oppi kehitykseen menetti pohjansa. Järkevän elämänymmärryksen tilalle asetettiin taivas-helvetti-oppi. Ihmisiä ryhdyttiin houkuttelemaan iankaikkisen taivaan ilolla sekä pelottelemaan ikuisen helvetin kauhuilla.

– Alan jo innostua, sillä aavistan, että osaat esittää yhä uusia näköaloja. Jospa jatkaisit vielä, kun pääsimme niin hyvään alkuun.

– Jälleensyntymisoppi tuli uudelleen esitetyksi viime vuosisadalla alkaneessa teosofisessa sanomassa. Sen ensimmäinen julistaja oli Helena Blavatsky. Hän paljasti itämailla säilynyttä ja enimmäkseen salassa pidettyä ns. okkultista tietoutta. Hänen sanomansa nojalla alettiin ymmärtää myös kristillistä sanomaa. Niinpä kysymys Kristuksesta tuli uuteen valoon. Kristikunta ymmärtää Kristuksella vain Jeesus Kristusta, mutta evankelista Johannes puhuu Kristuksesta aivan toisin. Hän sanoo, että Kristuksen kautta on kaikki olemassa, kaikki olevainen luotu. Kristus, Sana eli Logos, oli alussa Jumalan luona ja hän on koko olemassaolon alku ja syy. Siis myös ihmisen alkusyy. Kristus on Isän ihannekuva, täydellisyyskuva kaikesta olevaisesta, ja se

kuva on myös ihmisen sisäinen henki. Ihminen on Jumalan poika. Jeesus oli ihminen, jossa Kristus eli Isän ihannekuva ihmisestä ja ihmisyydestä sai täydellisimmän muodon. Maailmaa ei luotu Jeesuksen kautta, – Jeesus eli vasta pari vuosituhatta sitten – mutta Kristuksen kautta se luotiin eli aloitettiin luominen, joka jatkuu yhä. Ihminenkin on vielä keskeneräinen. Olemassaolon tarkoitus on – näin opettaa teosofia – se, että ihmisen sisäinen henki, Kristus, saisi itsetietoisuuden ihmisen päivätajunnassa. Sellaisia ihmisiä on. Jeesus oli heistä ensimmäinen, Stefanus ja Paavali kokivat myös Kristus-kokemuksen.

– Kerro lisää teosofisesta maailmankatsomuksesta.

– Maapallo ei ole maailmankaikkeuden keskus, vaan avaruuden pölyhiukkanen, opetti Helena Blavatsky eli H. P. B., kuten häntä tavallisesti kutsutaan. Maapallo kantaa päällään toisten samankaltaisten määräämättömästi erilaisten taivaankappaleitten kanssa tajuttomia, puolitajuisia ja järkeviä olennoita. Tämä oppi ei ole hänen, H. P. B:n keksintöä. Se oppi tavataan enemmän tai vähemmän selvänä maailman uskonnoissa ja filosofisissa järjestelmissä. Länsimailta se oppi vain on unohtunut. Vaikka siihen viitataan kristittyjenkin pyhissä kirjoissa, niin se sivuutetaan joko vaikenemalla tai työntämällä ”Jumalan salaisuuksien” joukkoon. Vihitty Paavalikin puhuu erilaisista henkivalloista ja sanoo, että ”niitä on paljon sellaisia jumalia”, mutta ne eivät ole palvottavia. Niitä on myös ihmisen alapuolella koska

– Paavalin sanojen mukaan – ihmisten tehtävänä on opettaa enkeleitä. Teosofia opettaa, että aurinkokuntien Logoksetkin ovat kasvaneet kehityksen tietä ja ovat ihmisten veljiä, sillä kaikki olevainen on vuo-dattautunut kaikentakaisesta jumaluudesta. Teo-sofia opettaa lisäksi, että tämän näkyvän maa-ilman takana eli sisällä ovat näkymättömät henki- ja hengenmaailmat, joissa ihmisetkin viettävät kuole-manjälkeiset vaihteensa.

– Noin selitettynä kehitys tulee täysin ymmärret-täväksi. Koska elämä ei sammu kuolemassa, vaan jatkuu sen jälkeen, niin koko olemassaolo saa kou-lun luonteen. Sellainen selitys elämästä oli varmaan ankara isku länsimaiselle ajatusrakennelmalle.

– Teosofinen sanoma ravisteli ankarasti ihmisten ajatusmaailmaa. Se horjutti sekä tieteitien että viral-listuneen uskonnon materialistisia käsityksiä. Se he-rätti vastustusta, koska rakkaiksi käyneet ennakko-luulot uhkasivat sortua. Monet valistuneet tiedemie-het kallistivat kuitenkin korvansa uudelle sanomalle. Eräs heistä oli kuuluisa fyysikko ja kemisti William Crookes. Hän keksi heliumin ja talliumin, suunnitteli radiometrin, havaitsi sähkövirran kulun kaasujen läpi, tutki radioaktiivisia aineita . . . Hän oli innokas teo-sofi. Crookes avasi fyysikoille siihen asti tuntemat-toman tutkimusalueen. Toinen uranuurtaja, jonka keksinnöistä nykyaika saa nauttia, ja kiittää häntä uusien urien aukaisijana, oli Thomas Alva Edison. Hänkin oli innokas teosofi. Sekä Crookes että Edi-son käsittivät, mitä H. P. Blavatsky tarkoitti opet-

taessaan, etteivät hänen julistamansa opit ole hänen – H. P. Blavatskyn – keksintöjään. Ne ovat elämän tosiasioita, joista voi päästä tietoon. Tie totuuteen löydetään noudattamalla käytännössä uskontojen siiveellisiä opetuksia. Sanoihan Jeesus Kristuskin olevansa tie, jota kulkemalla päästään totuuden tietoon. Tie löytyy Vuorisaarnassa. Teosofinen maailmankatsomus levisi laajalle. Ja nyt, lähes vuosisata teosofian julistamisen jälkeen joukkojen ennakkoluulot alkavat häipyä. Ns. julkinen sanakaan ei hämmästele, kun puhutaan ”yliluonnollisista” asioista.

– Mainitsit kehityksestä. Kertooko teosofia siitä jotakin tavallisuudesta poikkeavaa?

– Kertoo. Kehitys etenee, kuin siinä olisi pyöriä pyörien sisällä. Niinpä vuosi on kuin suuri pyörä eli ympyrä, jossa on 365 pienempää pyörää eli ympyrää, vuorokautta. Jokainen vuosi ja vuorokausi on edellisen vuoden ja vuorokauden jälleensyntymä, ja ne kertautuvat yhä uudestaan. Elämä kertaa jatkuvasti itseään ja siinä samalla tapahtuu kehitys: kasvit, eläimet, ihmiset . . . muuttuvat. Lapsuus, nuoruus, täysi-ikäisyys ja vanhuus seuraavat toisiaan. Jokaisen olion näkyväiset ääripisteet ovat syntymä ja kuolema. Ihmisen kulku syntymästä kuolemaan merkitsee, että jotakin opitaan, koetaan ja omaksutaan, siis kehitytään. Onhan tutkimuksinkin todettu ihmisen fyysisen ruumiin olleen aikojen aamuna toisenlainen kuin se on nyt. Sielullisen kehityksen on täytynyt tapahtua siinä ohella. Kehitys on vain niin

hidasta, ettei yksi sukupolvi sitä kykene seuraamaan. Mutta kysymys onkin vuosimiljoonista.

– Otpa jokin esimerkki, että asia tulisi selvemmäksi.

– Otetaan. Ihmissikiö kertaa kasvuaikanaan lyhyessä ajassa verrattain pitkää kehityskautta. Ihmisen fyysinen olemus on ainakin periaatteessa vuosimiljoonien aikana käynyt läpi vaiheet, jotka ihmiskiö kertaa aina, kun ihminen alkaa fyysisen olemassaolonsa. Samoin kuin ihmiskiön kehitys on itsetiedotonta, samoin tuo ihmiskunnan varhaiskehitys tapahtui luonnonvaraisesti ja itsetiedottomasti. Tässä näkyy kehityksen kertailu. Sikiön on kerrattava ihmisen mennyt kehitysvaihe. Sitten tapahtuu lapsen syntymä. Lapsi on edelleen avuton, vanhempien hoivasta riippuvainen. Lapsi kasvaa ja opettelee tajuamaan fyysistä maailmaa. Hänen elämänsä on pääasiassa leikkiä. Leikki on lapselle täysin todellista elämää: kävyt ovat lehmii ja marjat lampaita. Aikuisen ihmisen mielestä lapsen puuhut ovat aivan epätodellisia, sillä tiedämme kokemuksesta eron kävyn ja lehmän välillä. Lapsuusvaiheissaan ihminen kertaa jälleen erästä pitkää kehityskauttaan, ja se tapahtuu joka kerta, kun olemme lapsia. Edelleen huomaamme, että vaikka lapsi alkaa tajuta itsensä *m i n ä k s i*, niin se ”minä” vaikuttaa itsetietoisesti sangen vähän sen *i h m i s e n* kasvuun, joka lapsessa pyrkii esiin.

– Lapsuutta seuraa nuoruus. Nuoruusvuodet ovat jo itsetietoisempia.

– Kyllä. Nuoruus on ihanteitten aikaa. Nuori ihminen saattaa uskoa ihanteisiin niin todellisesti, että täysi-ikäisten järkevämät ajatukset tuntuvat hänestä vanhoillisilta ja kerrassaan käytäntöön kelpaamattomilta. Usein nuori ihminen näkee ihanteensa toteutuneena toisessa sukupuolessa valmiina ja täydellisenä. Kun elämäkokemusta omaava vanhempi ihminen katselee nuoren elämää, niin hän näkee siinä paljon illuusiota, epätodellista. Pienenä vähemmistönä ovat vielä ne nuoret ihmiset, jotka kykenevät täysin itsetietoisesti puuttumaan henkiseen kasvuunsa. Nuoruusiässään ihminen kertaa jälleen lyhyessä ajassa melko pitkää ihmiskunnan kehitysvaihetta.

– Entä täysi-ikäinen ihminen?

– Täysi-ikäisyys on verrannollinen nykyaikaan, sillä ihmiskunta on ainakin eturivistössään lähellä täysi-ikäisyyttään. Ihminen vakavoituu, tekee havainnoistaan järkeviä johtopäätöksiä. Hän on erikoisessa tilaisuudessa tarttumaan itsetietoisesti henkiseen kasvuunsa. Hän kykenee valitsemaan itselleen henkisen opettajan, joka osaa johtaa hänen askeleitaan lähemmäksi ihmisyyttä. Mutta kuinka harvat käyttävät tilaisuutta hyväkseen. Useimpien ihmisten täysi-ikäisyys kuluu aineellisten etujen hankkimisessa. Se kuluu ihmiskehityksen kannalta katsoen melkein hukkaan. Sitten seuraa vanhuus ja elämäkokemuksien sulatteleminen. Se kenties viisastuttaa vähäsen.

– Ihmiselämässä jää todellakin vähän aikaa täysin itsetietoiseen pyrkimiseen. Ei elämää turhaan sanota unelmaksi. Joku itämainen viisas nimittääkin elämää harhaksi. Melkein koko elämä kuluu menneisyyden kertailuun.

– Viimeinen kehitysvaihe, se, jota ihminen kertoo täysi-ikäisenä, on jo kestänyt kymmeniä tuhansia vuosia, mutta vasta nyt se on eturivistössään saavuttamassa lakikorkeutensa.

– Tarkoittanet sivistyskansoja?

– Niin. Ne alkavat lähestyä itsenäistymiskauttaan. Siitä johtuu, että luonto ei kanna enää ihmistä käsivarsillaan kuten näihin asti, vaan ihmisen on itse vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan tartuttava kehityksensä kulkuun. Elämä ei polje paikallaan, se joko etenee tai taantuu. Ihmiskehitys saattaa taantuaakin. Meidän on siis kerrattava ihmiskunnan menneitä kehitysvaiheita joka kerta, kun synnymme lapsena maailmaan. Kertaus on tosin perin lyhyt vaihe, mutta muulla tavalla tajunta ei nähtävästi opi voittamaan aineen salaisuutta, koska aine on yhtä jumalallinen kuin henkikin. Tajunta kaivaa aivan kuin pala palalta aineen magiasta itsetietoisuuden siemenen, josta kasvaa lopulta itsetietoinen ihmistajunta. Kun se tajunta aikanaan yhtyy sisäiseen jumalkipinään, niin sillä on edessä uusi tie: kuolemattoman ruumiin rakentaminen. Aine paljastaa silloin lopullisen salaisuutensa.

– Puhut kuolemattomasta ruumiista. Sehän kuulostaa kuin viittaisit ruumiin ylösnousemusoppiin.

– Sitä en tarkoita. Maatunut ruumis ei nouse ylös. Mutta muistathan Paavalin puhuneen, että aineellinen ruumis kylvetään ja herätetään henkinen ruumis. Aineellisessa ruumiissa eläen rakennamme lopulta itsellemme henkisen ruumiin, jossa aineen salaisuudet loistossaan ovat käytössä. Pekka Ervast opettaa, että sellainen ruumis on Jeesus Kristuksella. Hän rakensi sen ensimmäisenä maapallon ihmisistä. Mutta palatkaamme jälleensyntymiseen vielä laajemmassa merkityksessä.

– Tehkäämme niin. Yritän seurata mukana.

– Meissä on sielunelämä, ajatukset, tunteet ja muut sielumme ominaisuudet. Olemme niistä täysin tietoisia vaikkeivät ne olekaan käsin kosketeltavissa. Nuo sielumme eri puolet toimivat kukin omassa käyttövälineessään ja nuo käyttövälineet eli ruumiit ovat näkymättömän maailman asukkaita. Ne näkymättömät maailmat, joissa tunteemme ja ajatuksemme toimivat, ovat maaemomme näkymättömiä ruumiita. Tajuntojen kehitys tapahtui noissa Maan näkymättömissä periaatteissa eli maailmoissa aikoja ennen kuin elämä pääsi tähän näkyvään maailmaan. Vanha Testamentti nimittää Maan toimintakausia luomispäiviksi. Luomispäiviä on kaikkiaan seitsemän ja nyt elämme vasta neljännessä luomispäivässä. Maa jälleensyntyy nykyisen luomispäivän jälkeen vielä kolme kertaa.

– Tuosta kaikesta voisi tehdä sen johtopäätöksen, että nuo luomispäivätkin, koska nekin sisälty-

vät ihmisen varhaiskehitykseen, olisi jotenkin kerrattava aina kun ihminen syntyy lapsena maailmaan.

– Niin todella tapahtuukin. Sisäinen itsemme on sädehdys Jumalasta ja siksi ihminen on kuolematon kuten Jumalakin. Mutta kuolematon itsemme ei ole itsetietoinen, ja siksi tarvitaan tämä kehityksen kenttä, jossa sen on hankittava itsetietoisuus. Itsetietoisuus saavutetaan persoonallisuuksien avulla, joita muodostuu pitkä sarja jälleensyntymien muodossa. Persoonallisuus on kuolevainen. Fyysisen kuoleman jälkeen tapahtuu persoonallisuuden hajaantuminen kuolemanjälkeisessä elämässä. Sen jälkeen alkaa uusi jälleensyntyminen. Se tapahtuu siten, että kuolematon itsemme heittää säteen aineeseen. Se säde pukeutuu ensin ajatus-aineeseen, jos selvyiden vuoksi käytämme ”aine”-sanaa ajatuksestakin. Minuutemme säde kertoo täten lyhyesti Maan ensimmäistä luomispäivää. Sen jälkeen se säde pukeutuu tunne-aineeseen kerraten näin toista luomispäivää. Kolmatta luomispäivää se kertoo saadessaan karmalta lahjaksi eetteriruumiin, kemiallis-fyysisen ruumiin valinmuotin. Nykyisen eli neljännen luomispäivän alkuvaiheen kertaus tapahtuu sikiötilan aikana ja lapsen syntyessä. Ellei tällaista kertausta tapahtuisi, ei meillä olisi ajatuselämää, tunnetta eikä niitä eetterisiä voimia, jotka tekevät meistä eläviä ihmisiä. Kertaus ei siis ole turhaa ajanhukkaa, sillä uutta luodaan ennen saavutetun perustukselle.

– Tuo kuulostaa kyllä johdonmukaiselta, joskin vaikeatajuiselta. Mutta olemassaolo on luonnolli-

sesti sellaista, kun se on ja meidän tulee sitä tutkia ja opetella ymmärtämään. Nykyinen elämä lapsuuden, nuoruuden ja miehuuden kautta vanhuuteen merkitsee siis tämän neljännen luomispäivän kertausta. Näin saamme jälleensyntymisen pyörään kolme vaihetta. Ensimmäinen vaihe tapahtuu näkymättömien ruumiitten koostumisena, toinen vaihe näkyväisenä, fyysisenä elämänä. Mutta entä kuolemanjälkeinen elämä? Eikö se muodosta kolmannen vaiheen? Onko sekin menneisyyden kertausta?

– Ei. Kuolemanjälkeinen elämä ennustaa ihmisen tulevaisuutta. Siksi sillä onkin harhanomainen luonne. Se on osaksi tilintekoa edellä käyneestä maailmasta, osaksi tulevaisuuden valmistelua. Ihmiskunta ei ole vielä läpikäynyt niitä vaihteita, joita kuolemanjälkeinen elämä ennakoii. Siksi varsinainen taivaselämä onkin kuin uuden päivän sarastusta. Se elämä on kuitenkin lainalaista olemassaoloa, joten sen tutkiminen antaa vihjeitä ihmiskunnan tulevista vaihteista.

– Olisi kiinnostavaa kuulla siitäkin.

– Kuolemanjälkeinen elämä on heijastuma maanpäällisestä elämästä. Se on kuin linssin taittama kuva. Se elämä alkaa vanhuudesta ja etenee lapsuutta kohti. Alussa se voi olla kärsimystä, mutta se päättyy taivaalliseen onneen. Sellainen tulevaisuus on myös ihmiskunnalla. Sekin saavuttaa aikanaan rauhan ja autuuden. Jeesus opetti myös: ellette tule lasten kaltaisiksi, ette tule taivasten valtakuntaan. Samoin kuin pieni lapsi katselee taivaissa

olevaa Isäänsä, samoin katselee vainaja Isäänsä, kuolematonta itseään taivasmaailman viimeisinä kokemuksinaan. Mutta ihmissielu ei kestä vielä läisen katsetta. Hän nukahtaa onneensa ja uusi jälleensyntymä alkaa. Kuolemanjälkeisen elämän kulku vanhuudesta lapsuuteen on ennustus sekä Vihityn tiestä että ihmiskunnan kaukaisesta tulevaisuudesta.

– Olen kuullut, että kuoleva näkee eletyn elämänsä kuin elokuvissa. Jos se on totta, niin mikä merkitys sillä on kuolevalle?

– Ihminen tekee tilin elämästään jättäessään fyysisen ruumiinsa. Hän kokee viimeisen tuomion. Luonto suo hänelle hetken, jolloin hän joutuu kuolemattoman minänsä valoon. Siinä tilassa kuoleva osaa puolueettomasti arvostella mennyttä elämäänsä. Hän jakaa vasemmalle tappiot ja oikealle voitot. Hän tuomitsee kadotukseen sielunsa alemman puolen. Parhaat tekonsa ja pyrkimyksensä hän hyväksyy. Tuomio tapahtuu luonnon välttämättömyydestä ja ja siksi se on armoa, etuantia. Tuomio jatkuu kuolemanjälkeisessä elämässä. Vainaja luopuu kiiras-tulessa siitä, minkä hän tuomitsi vasemmalle puolelle. Oikealle tuomittu persoonallisuuden osa: hyvät teot, kauniit unelmat ja pyrkimykset, toteutuvat taivasmaailmoissa. Mutta koska kuolemanjälkeinen elämä koetaan luonnon välttämättömyydestä, on se samalla symbolia. Todellisuutta on vasta se, kun uusi persoonallisuus uudessa jälleensyntymässä suorittaa tuomion puhdistuksen tiellä käytännöllisessä

elämässä. Silloin hän ottaa opettajakseen esim. Buddhan tai Jeesuksen ja seuraa heidän opetustaan. Älä suutu, opettaa Kristus Vuorisaarnassa. Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vannoo, älä vastusta pahaa, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näitten ohjeitten toteuttaminen on todellista viimeistä tuomiota ja Kristus-voiman esiin päästämistä. Vuorisaarna on kuljettavaksi tarkoitettu tie. Se tie johtaa sellaiseen tajunnan laajentumiseen, että kuljija osaa eroittaa valheen totuudesta, vääryyden oikeudesta, pahuuden hyvydestä ja rakkaudettomuuden rakkaudesta.

Mutta kuolinhetki ja kuolemanjälkeinen elämä ennakoivat samalla laajempia, koko ihmiskuntaa koskevia tapahtumia. Maapalloakin uhkaa kuolema. Silloinkin suoritetaan kahtiajako. Monet profeetat ja etenkin Jeesus Kristus puhuvat ns. viimeisestä tuomiosta ja kuvailevat sitä sangen kouriintuntuvasti. Maan päälle asetetaan Isän valtaistuini ja ihmiskunta jaetaan sen vasemmalle ja oikealle puolelle, siis samaan tapaan kuin tapahtuu ihmisenkin kuolinhetkellä. Pekka Ervast esittää tämän tapahtuman kaikkein selvimmin. Kirjassaan "Christosophia" s. 81 hän kirjoittaa: "Koska jumalan valtakunta kerran toteutuu maan päällä, onko se siis 'jumalan suunnitelma' eli 'aikakausien suunnitelma' maailman ja ihmiskunnan hyväksi?

"On. Taivaat ja maat muuttuvat uusiksi, kun ihmisten hengissä ja sydämissä tapahtuu jumalan valtakunnan tulemus. Tätä 'jumalan lasten eli poi-

kain ilmestymistä', kuten apostoli sanoo, 'odottaa huokaillen koko luomakunta'.

"Onko tietoa ajasta, milloin se tapahtuu?

"Isä yksin tietää hetken. Mutta se tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa, ja kaikki ne sielut, jotka eivät silloin ole valmistautuneet, erotetaan muusta ihmiskunnasta ja siirretään toiseen taivaankappaleeseen; jäljelle jäävät ne, jotka jo ovat jumalan valtakunnan kansalaisia tai ovat siksi tulemaisillaan.

"Onko silloin elämän päämäärä tai tarkoitus saavutettu? Onko kaikki nyt lopussa?

"Kaukana siitä. On vain saavutettu maapallon tarkoitus, kun siitä on tehty totuuden ja rakkauden paratiisi. Ihmisen elämä on ikuinen. Kaikki mitä ihminen on voittanut viisaudessa ja kokemuksessa, voimassa ja rakkaudessa, se on hänellä käytettävänä niissä uusissa tehtävissä ja töissä, mitkä häntä odottavat."

– Ns. "viimeinen tuomio" eli ihmiskunnan kah-tiajako herättää kysymyksen, miten käy noitten maapallolta pois siirrettyjen sielujen? Odottaako heitä kadotus tai tyhjiin raukeaminen? Saammeko poissiirrettyjen kohtaloon viitteen kuolemanjälkeisestä elämästä?

– Jeesus Kristus opetti: nyt on otollinen aika, ja: vaeltakaa niin kauan kuin valo teissä on. Fyysinen elämä on tuo otollinen aika, sillä korkeamman itsemme valo asuu sydämessämme. Kuolemassa valo otetaan pois. Kuolemanjälkeinen elämä on valon etsimistä, Jumalan luo kulkemista. Ihmiskunta kul-

kee tulevaisuudessa samaa tietä, mutta sen tie on fyysistä todellisuutta.

– Olen ymmärtänyt, että kristittyjen kuvailema viimeinen tuomio käsitetään Jumalan rankaisutoimenpiteeksi, aivan kuin kostoksi. Tämä keskustelu on avartanut ymmärrystäni. Viimeinen tuomio – jos käytämme noin ”armottomia” sanoja – sisältyy välttämättömänä vaiheena kehitykseen. Jeesus Kristus kehoittaa rukoilemaan taivasten valtakuntaa maan-kin päälle. Mutta ellei väkivalta tule tavalla tai toisella taltutetuksi ei maan päällä menesty inhimillisempi elämä. Tuo Pekka Ervastian esitys on valaiseva ja järkeen menevä. Entä sitten?

– H. P. Blavatsky puhui minän mysteriosta. Minä on aivan kuin ihmisen keskipiste, sillä minämme tajuaa itsemme yksilöksi. Päivätajuinen minä on kuitenkin todellisen minän varjo tai peilikuva, ajassa syntynyt ja ajan keralla sammuva. Se syntyi silloin, kun jälleensynnyimme ja se sammuu kuoleman jälkeen. Kuolinhetkellään ihminen tuomitsee itsensä Tuonelaan. Silloin todellinen minä erkanee ja menee taivasmaailmoihin. Jos vainaja on valistunut ihminen, niin hän voi joutua työhönkin, ”saarnaamaan hengille vankeudessa”. Mitään uutta hän ei kykene luomaan, sillä todellinen minä on hänestä erillään. Vainajan kuolemanjälkeinen elämä on kadonneen itsensä etsimistä, ja hän löytää sen taivasmaailman kynnyksellä.

– Vainaja tuomitsee siis alemman osan itsestään puhdistavaan kiirastuleen, mutta se puhdistus ei ole

lopullinen. Se on eräänlainen ennustus todellisesta, maaelämässä tapahtuvasta puhdistuksen tiestä. Entä miten kiirastuli ja sitä seuraava taivaselämä ennakoivat ihmiskunnan tulevia vaiheita?

– Pekka Ervast opettaa, että samoin kuin ihminen tuomitsee alemman osan itsestään kiirastuleen, samoin osa ihmiskuntaa siirretään toiselle taivaan-kappaleelle. Siirrettävä osa on taivasten valtakuntaan valmistumattomia. Sillä on edessään ankarampi koulu alkeellisemmissä olosuhteissa, tavallaan siis kiirastulen tapainen elämä.

– Mutta heidän kiirastulensa ei tietenkään ole ikuinen?

– Se ei voi olla ikuinen. Jos noiden poissiirrettyjen alkeellisempi elämä olisi ikuinen, niin kehitys pysähtyisi. Samoin kuin vainaja löytää kiirastulen päätyttyä kuolemattoman minänsä, samoin tuo jälkeen jäänyt ihmiskunnan osa yhtyy koulunsa suoritettuaan muuhun ihmiskuntaan. Täten tapahtuu ehdoton oikeus kummallekin ihmisryhmälle. Taivasten valtakunta voi toteutua maankin päällä ja jälkipään ihmiskunta yhtyy myöhemmin toisten valmistamaan maanpäälliseen paratiisiin. Täten toteutuu Jeesuksen vertaus tuhlaajapojan paluusta.

– On tämä elämänkoulu suuremmoinen. Entä miten tapahtuu maanpäälliseen paratiisiin valmistautuminen?

– Uskonnot ovat aina valmistaneet ihmisiä tulevia aikoja varten. Mutta aika rientää, ja ihmiskunta sen mukana. Uskonnotkin jälleensyntyvät. Ja sa-

moin kuin ihmisellä on kuolematon minä, samoin on uskonnoillakin. Uskonnot ovat uskontojen korkeamman minän ajoittaisia ilmennyksiä ja kerran tulee aika, jolloin uskontojen korkeampi minä ilmenee fyysisellä tasolla.

– Kerropa siitä.

– Muistathan Mestarin sanat: Te saitte lain enkeleiltä, ettekä sitä pitäneet. Tuon lauseen sisältö on syvä. Useat uskonnot opettavat Jumalan eli tarkemmin sanoen Logoksen kolminaisuudesta. Kristityt nimittävät kolminaisuutta Pyhäksi Hengeksi, Pojaksi eli Kristukseksi ja Isäksi. Enkelijärjestöt edustavat tässä aurinkokunnassamme Logosta Pyhänä Henkenä. Kaikki uskonnot ennen Jeesus Kristusta olivat Pyhän Hengen uskontoja. Niissä uskonnoissa antoivat enkelijärjestöt apunsa ihmiskunnalle. Mutta koska enkelijärjestöjen takana ovat Logoksen Poikaryhmä ja Isä-hierarkia, niin Pyhän Hengen uskonnot joutuivat tekemään valmistavaa työtä. Ne toteuttivat Isän tahtoa eräänlaisina Logoksen persoonallisuuksina. Vasta Gautama Buddha osasi viedä tähtytymykseen Pyhän Hengen uskontojen pitkän valistustyön, joten Buddhan sanoma on todellisin Pyhän Hengen uskonto.

– Kristinusko on näin ollen Pojan uskonto?

– On. Logos ilmeni Jeesus Natsarealaisessa Poikana eli Kristuksena, sillä kosmoksen Kristus tuli päivä tietoisesti hänessä esiin. Kun Kristus syntyi Jeesuksessa Jordanin kasteessa, niin Jeesuksen koko

persoonallisuus tuli Kristuksen täyttämäksi. Jeesus Kristuksen opetukset ovat rakkauden ilmennystä.

– Entä Isän uskonto? Milloin se julistetaan? Isän uskonto on nähtävästi täydellisin. Onko se uskontojen korkeampi minä?

– On. Kun tutkit Pekka Ervastian kaikkia opetuksia, vertaat niitä toisiin uskontoihin, niin ennakkoluulottoman tutkimisesi tuloksena voit todeta, että hänen opetuksensa ylittää kaikki entisten uskontojen opetukset. Hänen sanomassaan, joka nousee moraalisessa syvyydessään ja filosofisessa selkeydessään kaikkien entisten uskontojen yläpuolelle, on Isän uskonto tullut julistetuksi.

– Tuo on tavallaan järkyttävä sanonta. Täytyy olla vailla ennakkoluuloja, jotta sen jaksaisi suoralta kädeltä hyväksyä. Se herättää varmaan paljon vastustusta. En minäkään osaa kieltää enkä myöntää. Se johtuu siitä, etten ole tutkinut asioita. Mutta nyt ryhdyin tutkimaan.

– Silloin teet viisaasti, kun tutkit rinnan myös J. R. Hannulan opetuksia, sillä hän oli Pekka Ervastian varsinainen työtoveri. Hän ymmärsi parhaiten näitä polttavia kysymyksiä.

– Koska nämä ovat uusia uria aukovia kysymyksiä, ja koska ihmiskunta on, kuten Paavalikin toteaa, kovakorvaista, niin jäin miettimään, kenelle lähinnä on apua Isän uskonnosta?

– Löytyy ihmisiä, jotka vanhuuden viisastuttamina katsovat ihmisten vaeltamista kuoleman taustaa vasten. He miettivät olemassaolon ongelmia, Ju-

malan salaisuuksia, kuolemanjälkeisiä tiloja . . . He osaavat jo vähän katsella tulevaisuuteen. Ainakin heille on tärkeää saada mahdollisimman selvä ja totuudenmukainen käsitys ihmisen ja koko olemassalon tarkoituksesta, sillä he ovat niitä, jotka tulevaisuudessa kulkevat muun ihmiskunnan edellä. He ovat tulevaisuudenkin ihmiskunnassa maan suola ja maailman valo. Elämä etenee. Uusi rotukin on jo valmistusvaiheessaan. Viittaahan Jeesuskin valittujen joukkoon ja Pekka Ervast asettaa sen joukon keskeiseen asemaan.

– Jeesus Kristus viittaa opetuksissaan myös eräaseen seikkaan, joka näyttää kokonaan unohtuneen kristillisestä elämänkäsityksestä. Tarkoiton mm. hänen opetuksiaan syysuhteen ketjusta. Hän opettaa: mitä kylvätte, sitä niitätte, millä tuomiolla te tuomitsette, sillä tuomiolla teidät tuomitaan. Tällaiset lauseet viittaavat siihen, että meidän tekomme tulevat meitä itseämme vastaan. Haluaisin kuulla enemmän näistä opetuksista. Mutta sitä ennen haluaisin vastauksen kysymykseen: miksi en muista ennen eläneeni?

– Asiallinen kysymys. Keskustelumme kuluessa tuli jo sanotuksi, että persoonallisuus haihtuu kuolemanjälkeisessä elämässä. Sen mukana haihtuvat muistot menneestä ruumistuksesta. Vain parhain sato eletystä maaelämästä liittyy kuolemattomaan minään, ja siitä sadosta se kasvaa. Kuolematon minä vaikuttaa elämän aikana vain omanatuntona. Menneitten ruumistustemme karmalliset tulokset: kyvyt,

taipumukset, tavat . . . sen sijaan muodostavat nykyisen persoonallisuutemme, joten niistä voimme päätellä, mihin suuntaan olemme ennen ponnistelleet. On ihmisiä, jotka ovat sisäisen itsekasvatuksen avulla saavuttaneet yhteyden kuolemattomaan minäänsä, siihen taivaalliseen olemukseensa, joka on mukana jälleensyntymästä jälleensyntymään. Nuo ihmiset muistavat menneet jälleensyntymänsä. Se tie on jokaisen ihmisen edessä. Mutta siirtykäämme tutkimaan kysymystäsi syysuhteen laista.

– Tehkäämme niin. Mutta vielä eräs kysymys. Olen kuullut, että muutamat lapset muistavat edellisen elämänsä. Ovatko nuo lapset niitä sieluja, jotka ovat saavuttaneet yhteyden korkeampaan itseensä?

– Ei välttämättä. Kun ihminen kuolee lapsena, niin hänellä ei ole purkautuvaa persoonallisuutta. Hänen kuolemanjälkeinen elämänsä on toisenlainen kuin aikuiseksi eläneen ihmisen kuolemanjälkeinen tila. Lapsessa ei ole heränneitä himoja, joiden tulee palaa Tuonelassa. Hän syntyy takaisin maailmaan entisenä persoonallisuutena ja hänen entinen muistinsa voi herätä. Silloin hän muistaa tapauksia edellisestä ruumistuksestaan. On todettu tapauksia, jolloin äiti on synnyttänyt entisen lapsensa. Apostolikin sanoo, että monet ovat uskon kautta saaneet kuolleen takaisin.

SYYSUHTEEN LAKI ELI KARMA

– Keskustellessamme jälleensyntymisestä totesit Jeesus Kristuksenkin opettaneen siitä. Jeesus puhui myös syyn ja seurauksen keskinäisestä suhteesta, johon jo viittasitkin, mutta yleinen kristillinen ajattelu sivuuttaa sen. Lieneekö sitä ensinkään ymmärretty. Ajattelen etenkin lausetta Matt. 7: 2: ”Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.” Käsitteet ”tuomio” ja ”mittaaminen” tarkoittavat ymmärtääkseni ihmisten tekojen palkkaa tai rangaistusta. Käsitän eron valheen ja totuuden, vääryyden ja oikeuden, pahuuden ja hyvyyden välillä. Jos harjoitan valhetta, vääryyttä, pahuutta, niin saan rangaistuksen, mutta jos pysyn totuudessa ja oikeudessa ja teen hyvää, niin saan palkan eli hyvityksen. Elämä mittaa minulle tekojeni mukaisesti. Toteutuuko tuo laki jokapäiväisessä elämässä?

– Evankeliumeissa on useita saman suuntaisia lauseita. Jeesuksen sanotaan opettaneen: Mitä kylvätte, sitä niitätte; joka tuulta kylvää, hän myrskyä niittää. Kyllä hän puhuu sangen painavasti syysuhteen laista, jota H. P. Blavatsky nimitti karman laiksi. Jokaisella ilmiöllä on syynsä. Tapahtuma,

teko jopa ajatuskin on syy, joka aiheuttaa seurauksia. Seurauksia on usein vaikea nähdä; samoin ajatukset, jotka aiheuttavat tekoja, ovat näkymättömiä. Syysuhteen ketju näyttää päättymättömältä. Kuitenkin Jeesus toteaa, että aiheuttamamme teot tulevat lunastettaviksemme. Lisäksi hän asettaa painon sille mitä kylvämme, millä mitalla mittaamme. Olemme vastuussa teoistamme.

– Tuo kaikki vastaa oikeustajuani. Mutta näen ympärilläni tapauksia, jolloin pahantekijä, itsekäs omanvoiton pyytäjä, kavaltaja... elää elämänsä kansan kunnioittamana saaden lopulta jopa kunnialliset hautajaisetkin. Ei elämä mittaa hänelle tekojensa mukaan. Toisaalta näen ihmisiä, jotka tekevät kaikkensa toisten ihmisten auttamiseksi, mutta silti saavat kärsiä vääryyttä ja epäoikeudenmukaisuutta. Tässä näen ristiriidan Jeesuksen opetusten ja tosiasioitten välillä. Samoin olen huomannut, että jumaluusoppineet vetävät verhon Jeesuksen opetusten ylle ja väittävät niiden kuuluvan Jumalan salaisuuksien juokkoon. Näkyvätkö tässäkin kristikunnan historiallisen kehityksen tulokset?

– Näkyvät. Tulihan jälleensyntymisoppi kirotuksi. Emme ymmärrä syysuhteen lain täyttä merkitystä ilman jälleensyntymistä. Nykyinen kohtalomme on seuraus edellisissä ruumistuksissamme tekemistämme kylvöistä. Vastaavasti nykyisessä ruumistuksessamme teemme kylvöjä, jotka kypsyvät niitettäväksi usein vasta tulevissa ruumistuksissamme.

– On omituista, että nuo Jeesus Kristuksen selvät ja useissa eri muodoissa toistetut opetukset ovat kristikunnalta tyystin unohtuneet.

– Siitä näet, miten keskeinen on oppi jälleensyntymisestä. Kun se painettiin unholaan, niin syyn ja seurauksen lakikin tuli käsittämättömäksi Jeesuksen käyttämässä muodossa. Emme voi ymmärtää, että omat tekomme tulevat lunastettaviksemme, elleimme ota lukuun jälleensyntymistä.

– Kerrohan, miten alkukristityt ymmärsivät karmaa.

– Kun saamme niittää tekojemme seuraukset, niin luonnollisesti myös niitoksistamme opimme. Vaikka emme muistakaan kärsimystemme ja ilojemme syitä, jotka saattavat ulottua edellisiin jälleensyntymiimme, niin siitä huolimatta opimme jotakin kohtalostamme. Täten elämä on koulu. Tästä joudumme seuraavaan johtopäätökseen: elämänkoulu kasvattaa meitä jotakin päämäärää kohti. Entä puhuuko Jeesus kehityksen päämäärästä? Vuorisaarnan viidennessä käskyssä hän kehoittaa rakastamaan mm. vihollisiakin, siis kaikkia ihmisiä, ja sanoo lopuksi: "Olkaa siis te täydellisiä kuten taivaallinen Isänne". Kehityksen päämäärä on täydellisyys. Täydellisyys ei ole saavuttamaton unelma, sillä täydellisyys on täydellisyyttä rakkaudessa.

– Tosiaan! Rakkaus, veljeys, ihmisyyys. Eiväthän ne ole käsittämättömiä asioita. Jokainen käsittää mitä rakkaus on. Jokainen käsittää ainakin itserakkauden, joskin Jeesuksen sanat: rakastakaa sillä rak-

kaudella, jolla minä rakastan teitä, on vaikeammin käsitettävissä.

– Alkukristityt olivat selvillä syysuhteen laista, koska Mestari itse siitä puhui. Myöhemmin karmakin tuli kristityille käsittämättömäksi ja nuo Jeesuksen opetukset työnnettiin ”Jumalan salaisuuksien” suureen joukkoon. Virallistuessaan kristikunta unohti elämän koulumaisuuden ja asetti Golgatan ristinkuoleman kaiken sovittajaksi. Opetetaan, että Jeesus pyyhkii pois pahat tekemme. Hän siis mukumosi syysuhteen, karman, lain. Ovela väite. Se on eräs todiste siitä, ettei Jeesus Kristus kelpaa kristityille opettajaksi.

– Se on varmaan kohtalokas dogmi.

– Sijaissovitusoppi on kohtalokas oppi. Se riistää ihmisiltä vastuuntunnon ja pyhittää kaikki kristikunnan aikaansaamat julmuudet. Uskonsodat ja kristittyjen kansojen yleis-eurooppalaiset veriset temmellykset se tekee luvallisiksi, sillä pyyhkiöhän Golgatan veri pois pahat teot, kunhan vain ”uskoo” näin tapahtuvan. Ihminen on syntinen hamasta syntymästään asti, sanotaan, perisynnin orja. Hän ei voi elää parempaa elämää. Jos joku näkee elämäntäpansa epäkelpoisuuden ja yrittää elää paremmin, niin sellainen pyrkimys on – sanotaan – ääretöntä ylpeyttä, syntiä. Koko elämä on pelkkää syntiä. Perisynti alkoi paratiisissa kun ensimmäinen ihmispari huomasi sukupuolisuutensa, ja synti periytyy jatkuvasti vanhemmilta lapsille. Paratiisissa alkoi kaikki paha, sanotaan, ja pahan syynä on suvun jat-

kaminen. Onhan tilanne noinkin ajateltavissa. Ellei ensimmäinen ihmispari olisi tajunnut sukupuolisuuttaan, niin he kenties eläisivät edelleenkin kahden paratiisissa, eikä maailmassa olisi muita ihmisiä. Silloin ei olisi synnintekijöitäkään. Mutta tarut ovat taruja, joskin niihin on kätkeytyä salainen viisaus, mikä pilkistää käsittämättömänkin dogmin takaa: syysuhteen laki. Onhan perisynti syy, jonka seurauksena on tekosynti, sillä eihän ihminen tekisi syntiä, ellei hän olisi perisyntin orja.

Virallistuneen kristikunnan elämänkäsitys on synkkä, sillä koko elämä on syntiä. Tutkiessamme eri kristillisten kirkkojen ja satojen kristillisten yhtymien syntikäsitettä, niin löytyneekö synnitöntä tekoa. Paitsi perisyntiä ja tekosyntiä on ehdotettu erilaisia kuolemansyntejä. Niin ikään iloisuus on syntiä, samoin värikkäät pukimet. Iloinen musiikki on synnillistä. Vaikka pukeutuisi mustiin, tuijottaisi maahan ja rinnastaisi itseään matoseen, niin sekin voi olla syntiä – ajatuksissa. Kerjäläismunkit kalastivat repaleisilla vaatteillaan ihmisten kiitosta – teeskentelemällä pyhimyksiä.

– Syntikäsite on hämärä, se on totta. Mutta onhan synnillä jotakin tekemistä Jumalan kanssa... kuinka sanoisin. En osaa lausua, mitä ajattelen.

– Virallis-kristillisen syntikäsitteen ydin lienee keskitetympmin sanoen Jumalan lakien rikkominen. Jumalan lakina pidetään Mooseksen lakia, hänen käskyjään. Mooseksen käskyissä sanotaan mm: "Älä tapa", "Älä tee aviorikosta", "Älä varasta", "Älä

sano väärrä todistusta lähimmäisestäsi” eli: älä valehteleva. Entä jos valehtelija pyrkii olemaan valehtelematta, varas varastamatta, avionrikkoja olemaan siveellisempi? Silloin he pyrkivät paremmiksi ihmisiksi, kuin mitä he ovat ennen olleet. Silloin he ovat muka äärettömän ylpeitä, he tekevät ylpeydensyntiä koska – sanotaan – ihminen ei kykene tulemaan paremmaksi ihmiseksi. Viimeinenkin toivo otetaan pois, pyrkimyskin ihmisyyteen on syntiä. Tällainen oppi on suorastaan rikollisuuteen kannustava, sillä sehän aivankuin kehottaa: ole sellainen kuin olet ja ”usko”, että sinut pestiin puhtaaksi Golgatalla. -- Todellakin laiskojen uskonto.

– Sitä se kieltämättä on. Mutta Raamatussa löytyy kohtia, joihin sijaissoppiin uskovat voivat vedota. Niinpä Johannes Kastajan kerrotaan sanoneen oppilailleen nähdessään Jeesuksen: ”Katso, Jumalan karitsa, joka ottaa pois maailman synnin”. Veripelastusoppiin uskova viittaa tuohon Raamatun paikkaan ja sanoo: katso veliseni, Johannes, joka Jeesuksen kastoi, todistaa itse, että Jeesus Kristus pyyhkii pois pahat tekomme. Hän kumosi omat opetuksensa syysuhteen laista.

– Niin voidaan sanoa, ellei lueta tarkasti. Johannes ei puhu meidän pahoista teoistamme, hän puhuu maailman synnistä.

– Tosiaan. Maailman synnistä hän puhuu. Mitä on maailman synti? Tuo on minulle uusi käsite. Sitä pitäisi pohtia.

– Vasta H. P. Blavatskyn teosofinen sanoma luo valoa näihin hämäriin kysymyksiin. Hän selitti jälleensyntymisen ja karman ongelmat, ihmisen ja maailman rakenteen, ihmisen kuolemanjälkeiset tilat ja näkymättömien maailmojen salaisuudet. Hän selitti rohkeasti, että ihminen on Jumalan poika, kipinä jumalallisesta tulesta, ja tämä elämänkoulu on sitä varten, että kasvaisimme Isän täydellisyyteen. Pekka Ervast jatkoi hänen työtään paljastaen Kristuksen mysteerit, joten nyt saatamme ymmärtää mm. evankeliumeinkin hämäriä kohtia.

Luonnolla on salaperäinen muisti. Se tallettaa kaikki ns. luonnolliset maapallon muutokset: mantereitten ja merien vaiheet, koko tämän planeetan kehityksen. Mutta luonnolla on lisäksi alempi muisti, ns. astraalivalo, joka tallettaa mm. kaiken sen pahan, jonka ihmiset ovat aiheuttaneet. Olemme saastuttaneet Maan astraaliauraa vuosimiljoonia julmilla sodillamme, toistemme kiduttamisilla, intohimoillamme . . . Pekka Ervast toteaa, ettei maapallopukku ole mikään juhlapuku. Maan astraaliaura on ihmiskunnan suuri lokasäiliö. Me ihmiset olemme sen saastuttaneet, sillä näkymätön maailma on myös meidän sisällämme. Meidät tekee ihmisiksi se, että olemme ajattelevia ja tuntevia olentoja. Koko sieluelämämme toimii tällä hetkellä näkymättömässä maailmassa. Ajatuksemme, tunteemme, himomme . . . ovat eläviä olentoja astraalis-menttaalisessa maailmassa, joten se maailma on sellainen, millaisia me ihmiset olemme. Näkymätön maailma

– astraalimaailma – on saastutettuna se maailman synty, joka inspiroi ihmisiä samanlaisiin tekoihin, joita he ovat tehneet ennenkin. Siksi viisaat sanovatkin, että suurin osa ihmiskunnasta ottaa vielä inspiraationsa helveteistä, kiirastulista ja persoonallisista tai-vaista. Siitä maailman synnistä Johannes puhui sanoen, että Kristus ottaa sen pois.

– Puhdistiko Jeesus Kristus eläessään Maan astraalitason? Mainitsit jo, että teosofia on sikäli tie-teellistä, että se neuvoo: seuraa jonkun uskonnon neuvoja, niin tulet itse tietämään. Kenties joku on seurannut ja osaa tutkia myös astraalimaailmaa?

– On okkultisteja, jotka ovat tutkineet astraalimaailmaakin. He sanovat astraalimaailman olevan entisen kaltainen. Miten siis Kristus ottaa pois maailman synnin eli puhdistaa näkymättömän maailman? Luonnollisesti ihmisten avulla. Me ihmiset olemme sen maailman saastuttaneet, joten meidän on se puhdistettavakin; ja puhdistaminen tapahtuu todellakin Kristuksen avulla. Jeesus Kristus antoi uudet elämänohjeet: Vuorisaarnan; jota hän kehoittaa noudattamaan. Se joka ottaa nuo ohjeet noudattaakseen, puhdistaa niitten avulla omaa sieluaan. Hänessä alkaa Kristus vaikuttaa. Ja kun hänen sielunsa muuttuu, kirkastuu Kristus-hengen mukaisesti, niin sielu, joka on näkymättömän maailman kansalainen, puhdistaa näkymättömän maailmaa. Kristus ottaa pois maailman syntiä, niin paljon kuin me ihmiset otamme Kristusta vastaan. Ja sellaisten ihmisten

lukumäärä lisääntyy, joten Johanneksen mainitsema maailman synty vähitellen heikkenee.

– Tuo näkökanta on täysin sopusoinnussa syy-suhteen lainkin kanssa. Koska ihmiskunta on saastuttanut maailman, saa se niittää tekojensa seuraukset: se saa puhdistaa saastuneen maailman. Mutta Kristuksen vaikutus puhdistustyössä on mielestäni ansaitsematonta hyvää.

– Asiallinen huomio. Jos jätämme Kristuksen laskusta pois, niin elämme suuressa harhassa. Ole-massaolon perimmäinen tarkoitus on se, että Kristus mysticus, sisäisessä hengessämme oleva Kristus, pääsisi esiin ihmiselämässä. Sitä voimaa nimitetään myös Isän tahdoksi, kaitselmukseksi ja armoksi. Kaitselmus eli armo tulee näkyviin mm. siinä, että jälleensyntyvä ihminen saa kantaakseen eli lunastettavakseen sellaisen määrän karmaa eli entisiä velkojaan, kuin hän jaksaa lunastaa. Muu osa karmasta jää maksettavaksi tulevilla ruumistuksissa. Niin ikään kaitselmus eli armo näkyy siinä, että Kristus, päästyään täydellisesti ilmentymään ensin yhdessä ihmisessä, Jeesus Natsarealaisessa, ilmoitti meille Isän tahdon sananmukaisissakin ilmauksissa, Vuori-saarnan elämänohjeissa. Niitä ihmiset voivat noudattaa. Se on Kristuksen työtä ihmiskunnan nostamiseksi pimeydestä valoon.

– Sitä nähtävästi tarkoitetaan, kun puhutaan Kristuksen pelastustyöstä. Mutta virallistunut kristillisyyden on typistänyt pelastustyön Golgatan murhenäytelmäksi.

Minua jäi kaivelemaan tuo hatara syntikäsité. Ymmärrän kyllä, että syntikäsité on väännetty kie-roon kuten muukin kristillisyy-s. Mutta jokin pe-rusta silläkin käsitteellä tietenkin on. Synnistä pu-hui myös Jeesus Kristus, eikä hän varmaan puhunut siitä turhaan.

– Synti-käsité on tulkittu väärin väärän kään-nöksen johdosta. Pekka Ervast – jolla oli hänen omien sanojensa mukaan erikoinen ”kielipää” – sanoo, että kreikkalainen sana, hamartia, joka on käännetty ”synniksi”, merkitsee osaamattomuutta. Hamartia merkitsee maaliin ampumista siihen osu-matta. Näin ymmärrettynä syntikäsité saa aivan uuden sisällön. Kun ihminen näkee sielunsa silmillä ihmisyyden ihanteen ja p y r k i i sitä toteuttamaan, mutta osaamattomuutensa vuoksi lankeaa, nousee ylös ja jatkaa pyrkimistään, niin hän on synnintekijä osaamattomuutensa vuoksi. Synnintekijä sanan alku-peräisessä merkityksessä ei ole ns. rikollinen, mur-haaja, kavaltaja, pahatahtoinen, vaan hyvä ihminen. Hän vain ei vielä osaa toteuttaa ihannetta, jonka hän tajuaa. Ja kukapa olisi seppä syntyessään. Jokainen ammatinharjoittaja tekee oppilas-asteellaan syntiä ammattiaan kohtaan pyrkiessään suorittamaan sel-laista työtä, jota hän ei vielä osaa tehdä. Mutta työ neuvoo tekijäänsä, ja oppilaasta tulee aikanaan am-mattilainen, jos hän jatkaa ”synnintekoaan” eli opet-telee ammattitaitoa.

– Evankeliumeissa kerrotaan henkisistä asioista, joten hamartia tarkoittaa pyrkimistä ihmisyyttä kohti.

Eikö ns. synnintekijä ole oikeastaan arvonimi, sillä eihän jokainen osaa tehdä syntiä?

– Se on totta. Ei kuka tahansa osaa pyrkiä ihmisyyttä kohti. Ken pyrkii, häntä Mestariakin voi auttaa ja hän on kiitollinen avusta. Ken ei ihmisyyden ihannetta näe, ei hän osaa pyrkiäkään, eikä hän Mestarin apua kaipaakaan. Mieluummin hän taluttaisi Mestarin ristille. Mutta ihmisyyteen pyrkijä ymmärtää, että syysuhteen lain mukaisesti mikään ponnistus ei mene hukkaan. Ponnistellessaan toteuttamaan Vuorisaarnan elämänymmärrystä hän kylvää siementä, josta aikanaan tulee niitettäväksi sato, ellei ennen niin seuraavissa jälleensyntymissä. Häntä auttaa ja kannustaa ponnistuksissaan selvä näkemys siitä, että Kristus on ottanut pois hänen osaamattomuutensa antamalla neuvot, miten osaa. Neuvo on uusi suhde pahaan: älä vastusta pahaa, anna anteeksi. Viisain neuvo ennen Kristusta oli: silmä silmästä ja sinimarja sinimarjasta. Paha oli voitettava taistelulla. Se oli nujerrettava väkivallalla. Sitä tietä kulkemalla kasvoi voimakkaita persoonallisuuksia, profeettoja, jumalia. Mutta apostoli huomauttaa, ettei se tie tehnyt ketään täydelliseksi, sillä täydellisyys on täydellisyyttä rakkaudessa. Osaamattomuus tulee voitetuksi vasta pahan vastustamattomuuden ja anteeksiannon avulla. Se tie johtaa Kristuksen sisäiseen syntymiseen.

– Tuopa oli oiva selitys. Kun synti käsitetään osaamattomuudeksi, niin silloin synti on täysin sopu-soinnussa elämän koulumaisuuteen, jälleensyntymi-

seen ja karmaan. Ponnistustensa, pyrkimystensä nojalla ihminen kasvaa myös osaamisen taidossa. Ei lapsikaan osaa kävellä, ellei häntä opeteta kävelemään. Ei kukaan taida myöskään ihmisyyden taitoa, ellei hän saa opastusta sellaiselta ihmiseltä, joka sen taidon osaa. Neuvo pahan vastustamattomuudesta on kyllä kiperä ohje, se on vaikea sovellettavaksi yhteiskuntaelämään. Nykyiset yhteiskunnat rakentuvat pahan vastustamiselle, väkivallalle.

– Vuorisaarna ei olekaan yhteiskuntaoppi. Jeesus Kristus antoi sen oppaaksi oppilailleen, yksityisille ihmisille. Yhteiskunta laatii lakeja ja pakottaa kansalaiset noudattamaan niitä. Mutta Jeesuksen neuvot tähtäävät ihmisen sieluun, ajatuksiin ja tunteisiin. Eihän lakipykälillä voida pakottaa ketään olemaan suuttumatta, pitämään ajatuksiaan puhtaina, etsimään totuutta ja elämään sisäisesti totuudessa, olemaan passiivinen pahaan nähden ja rakastamaan vihollisiaankin. Vain yksityinen ihminen, Kristuksen seuraaja, voi ja hänen tuleekin yrittää niitä toteuttaa. Hän tekee syntiä siten että hän ”ampuu maaliin siihen osumatta”. Hän pyrkii toteuttamaan Vuorisaarnan ohjeita. Kun tällaisia pyrkijöitä kasvaa kyllin paljon, niin yhteiskuntakin muuttuu. Muuttuminen ei tapahdu yhtäkkiä. Siksi Jumalan etsijä tarvitseekin selvän käsityksen elämästä. Jälleensyntymisen ja karman ymmärtäminen auttaa häntä hänen ponnistuksissaan.

– Pahan probleema tuo mieleeni Saatanan, jonka hurskastelevat kristityt ovat maallanneet koomillisiin

värein. Saatanaa kuvataan mm. pukinsarviseksi ja kavirojalkaiseksi hirviöksi, joka käy ympäri kiljuvan leijonan tavalla etsien nieltävää. Tuollaisen kuvailun ymmärrän mielikuvituksen tuotteeksi, mutta jokin salaisuus kait sisältyy Saatanankin mysteroon. Saatanaa nimitetään myös perkeleeksi. Ja Johanneksen evankeliumin mukaan Jeesus väitti aikalaisensa palvoneen perkelettä jumalanaan. Joh. 8. 38–45 tästä puhutaan.

– Jeesus puhui suoria sanoja. Mainitsemassasi evankeliumin kohdassa perkele määritetään murhaajaksi. Viittasimme jo Mooseksen rukoukseen, jolloin Aaron ja Huur kannattivat hänen käsiään sen ajan, jolloin Joosua tappoi amalekilaisia. Ei Jeesus turhia puhunut.

– Varmaan ei puhunut. Mooseksen ja Joosuan tapauksessa saattaa kuitenkin olla kysymys kansallisjumalasta. Sellaisia on palvottu muuallakin kuin Juudan maalla. Sen sijaan Saatana on minun mielikuvituksessani ollut jotenkin yleismaailmallinen.

– Niinpä lieneekin. Jobin kirja kuvaa Saatanan yhdeksi jumalista, joka oli mukana jumalien neuvostossa ja sanoi tulleen *M a a t a* kiertämästä. Pekka Ervast valottaa Saatanankin mysteriota. Saatana on, hän sanoo, tämän maapallon planeettahenki; oikeammin sanoen on ennen ollut sitä täydellisesti, mutta Kristus on nyt syrjäyttämässä Saatanan. Saatana on meidän ihmisten kasvattaja. Hän on ollut meidän koulurehtorimme.

– Tuo kuulostaa jännittävältä. Jatka.

– Ihmiskuntaa inspiroi, kuten edellä sanoimme, ns. maailman synti eli maapallon astraalinen saaste. Toinen inspiroi on Maan elämänkoulua johtavan korkean enkeliolennon, Saatanan, musta vaikutus. Saatana on ottanut tehtäväkseen kasvattaa ihmiskuntaa kärsimysten avulla, ja koska karma puolueettomana tasapainon lakina mittaa jokaiselle tekojensa mukaisesti, niin Saatana huolehtii karman tarkasta toiminnasta. Sanotaan, että karman johto on Saatanan käsissä. Jeesus luonnehtii Saatanan johdossa olevaa karman toimintaa Vuorisaarnan neljännessä käskyssä: ”Te olette kuulleet sanotuksi: silmä silmästä ja sinimarja sinimarjasta.” Jos tapat toisen ihmisen, niin sinut itsesikin tapetaan. Toteutuuhan silloin ehdoton oikeus. Miten me ihmiset olisimme oppineet parempaa elämää, ellemme olisi saaneet kokea tekojemme seurauksia. Saatanan koulussa olemme kasvaneet sellaisiksi, kun nyt olemme. Älymme on erikoisesti varttunut ja terästynyt. Älymme terävyydellä olemme keksineet mm. valtaavan sotakoneiston. Asiantuntijoiden lausuntojen mukaan sotamyrkkyjen paljous riittäisi yksinäänkin tekemään lopun ihmiskunnasta – puhumattakaan ydinaseista ja muista tuhovälineistä. ”Kehitys” on johtanut siihen, että yksi ihminen voi hetkessä tuhota miljoonakaupungin asukkaineen, kuten tapahtui Japanissa viime suursodan aikana. Tällainen ”kehitys” johtaa umpikujaan. Riittääkö maapallon ikä, jotta tuo joukkomurhaaja syntyisi maailmaan ja tulisi

tapetuksi yhtä monta kertaa, kuinka monta ihmistä hän on tappanut?

– Ja pommin pudottamiseen syyllistyy tuhansia muita ihmisiä, sillä eihän tuo ”napinpainaja” ole keksinyt ja tehnyt pommia eikä pudotukseen käytettävää lentokonetta tai ohjusta. Hänellä on paljon kohtalotovereita.

– On. Tällaiseksi muodostunut tilanne tyrehdyttäisi ihmiskehityksen. Vaikka Saatanan kasvatustyö on ollut perin välttämätön näihin asti, niin nyt on tultu rajakohtaan. Karman johdossa tulee tapahtua muutos, muutoin kehitys pysähtyy. Pekka Ervast opettaakin, että Valkoisessa Veljeskunnassa on odotettu kuin päivän nousua aikaa, jolloin karman johto voisi siirtyä Kristukselle. Karman siirtyminen alkoi-kin alustavasti jo Jeesus Kristuksen vaikutuksesta, kun Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi, mutta P. E. jatkaa: ei aivan vielä. Saatana jäi vielä maapallon alemmaksi minäksi. Tämä seikka näkyykin verimarttyyriudessa. Nyt näemme jo toisenkinlaisia esimerkkejä.

– Eihän karman johdon siirtyminen Kristukselle tarkoittane syysuhteen lain kumoutumista?

– Syysuhteen laki on ehdoton, mutta karmallisten velkojen maksutapa muuttuu karman ollessa Kristuksella. Jeesus antoi jo passiivisen maksutavan: älä vastusta pahaa, anna anteeksi. Mutta Pekka Ervast liitti siihen aktiivisen maksutavan opettamalla: niin paljon paha kuin olet aiheut-

tanut, niin paljon hyvää sinun on aikaansaattava. Eikö olekin luonnonmukaista. Sovita karmalliset velkasi henkisellä työllä. On tullut sellainen mahdollisuus. Alkuseurakunnassa sitä myös yritettiin, mutta se seurakunta tuhottiin. Kristikunnan historia on punainen marttyyrien verestä. Nyt näemme jo päinvastaisiakin esimerkkejä, jotka todistavat, että karman johdossa on tapahtumassa muutos. Leo Tolstoi, joka löysi Kristuksen opin Vuorisaarnasta ja teki paljon työtä sen opin puolesta, vältti verimarttyyriuden. H. P. Blavatsky niin ikään, ja Pekka Ervast ja J. R. Hannula Suomessa, mainitaksemme vain muutamia esimerkkejä. Kristuksen puolustajilla on kyllä muunlaista marttyyriutta: kannatuksen puutetta, ulkopuolista vainoa ja pilkkaa. Rahakin saattaa kieltäytyä palvelemasta. Mutta kuitenkin heillä on mahdollisuus elää ja tehdä työtään. Tämä on suunnaton henkinen voitto. On tullut sellainen mahdollisuus, että fyysillä tasolla voi syntyä ja elää sellainen veljeskunta, joka tekee totta Vuorisaarnan elämänymmärryksestä ja näin kykenee olemaan uuden, ennen olemattoman sivistyksen siemenenä. Taivasten valtakunnalla on toteutumismahdollisuus maankin päällä.

— Nykyaika näyttää kyllä esimerkkejä, se on totta. Aika näyttää jonkun verran muuttuneen. Tilanteen muutoksista nähtävästi apostolikin puhuu sanoessaan, että Jumala on ennen puhunut profeettojen kautta, mutta viime aikoina hän puhui Poikansa kautta?

– Sitä hän tarkoittaa. Entisten aikojen uskonnot olivat profeettojen uskontoja, ennustuksia siitä, mitä tulee tapahtumaan. Viimein tuli yksi ihminen, Jeesus, joka otti Kristuksen, Isän ihannekuvan täydellisestä ihmisestä, kokonaan itseensä, joten Jeesus saattoi sanoa: joka näkee minut, näkee Isän. Jeesus Kristuksessa Kristus tuli ihmisen päivätaajuntaan asti, mutta karman johto jäi vielä fyysisessä maailmassa Saatanan alemman minän johtoon. Pekka Ervastian henkisessä kokemuksessa, joka tapahtui lokakuun kolmantentoista päivänä 1896, jota kokemustaan hän nimittää sekä uudestisyntymiseksi että Jordanin kasteeksi, karman johto alkoi siirtyä fyysisellä tasolla Kristukselle. Tapahtui kuten Jeesus Kristus kuvailee: Isän valtaistuini tuli ihmisten keskelle ja sen valtaistuimen kummallekin puolelle ihmiset jaetaan. Elämme parhaillaan näitten maailmanhistoriallisten tapahtumien keskellä, suuressa murrosajassa. Uskonpuhdistus eli oikeammin sanoen uusi uskonto, Maailmanuskonto, on tullut julistetuksi. Se on oleva uuden aikakauden uskonto. Nyt odotetaan kansaa, joka ottaisi vastaan julistetun uskonnon ja ryhtyisi toteuttamaan sen ilmoittamaa elämänymmärrystä. Vähempi ei riitä. Jumalan etsintä tapahtui ennen erakkoluolissa ja luostareissa, jotta välttyttäisiin maailman kiusauksilta. Mutta nyt pitäisi jonkun kansan luoda keskuuteensa Ihmisyyden Temppeli. Siitä leviäisi totuuden värentämätön valo kautta maailman. Suomen kansa sai kutsun tähän suurtyöhön, ryhtyä vanhan maailman tuomariksi.

– Puheesi kuulostaa toivoa herättävältä. Sanoit: vanhan maailman tuomariksi. Sanasi tuo mieleeni Jeesuksen puheet viimeisestä tuomiosta. Puhu enemmän siitäkin asiasta.

– On aiheellista puhua kristillisestä, buddhalaisesta, muhamettilaisesta jne. sivistyksestä, sillä uskonto on sivistyksen ydin. On aina ollut uskontoja, temppeleitä, jumalien palvontaa, ja uskonto liittyy sivistykseen. Yksi ihminen on uskonnon keskushenkilö, ensimmäinen julistaja: Jeesus, Buddha, Muhamed... Heidän julistamansa siveysoppi on uskonnon ydin. Uskonnon alkuaikoina siveysoppia pidetään pyhänä, sitä pyritään noudattamaan ja siksi uskonto on alussa syvin ja todellisin. Myöhemmin uskonnot rappeutuvat. Uskonto pyritään taivuttamaan itsekkäitten pyyteitten palvelijaksi. Tämän ilmiön näemme kaikkialla, selvimpänä kristinuskossa. Vuorisaarna on leimattu käytäntöön kelpaamattomaksi. Nyt elämme tuomiokaudessa.

– Siitä haluaisinkin kuulla. Tuomitseeko alkanut uskonpuhdistus eli Maailmanuskonto uskontojen madaltuneet ilmiöt? Jos tuomitsee, niin silloin Maailmanuskonto merkinnee uskontojen jälleensyntymistä tai ehkä oikeammin sanoen uudestisyntymistä. Jeesuksen, Buddhan, Muhamedin... jne. alkupe räiset opetukset tulisi tuoda uudelleen esiin.

– Siitä onkin kysymys. Kun uskontojen alkupe räinen siveysoppi nostetaan päivänvaloon aikakausien romun alta, niin se tulee madaltuneitten uskontojen tuomioksi. Sellainen suurtyö onkin jo tehty.

Pekka Ervast on "Suuret uskonnot" kirjassaan paljastanut monen uskonnon alkuperäiset opetukset. "Kalevalan Avaimessa" hän paljasti Suomen muinaisuskonnon mysteeriä. Ja kristinuskon sisältöä hän tuo esiin kaikissa opetuksissaan. Hänen "Vuorisaarna"-kirjansa tuomitsee virallistuneen kristillisyyden sijaissovitusoppeineen Kristuksen opin vastaiseksi. J. R. Hannula selvittää nämä kysymykset erikoisesti kirjoissaan "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta" ja "Tuomiokausi I" ja "Tuomiokausi II".

– Vielä yksi kysymys. Kirkko nojaa erikoisesti Paavaliin puhuen uskosta kuten Paavalikin, toisten apostolien opetusten jäädessä vähemmälle huomiolle. Apostolien, myös Paavalin, opetukset ovat kuitenkin toisen asteen kristinuskoa. Miten heidän sanomansa on vaikuttanut – sanoisinko – alkuperäisen kristillisyyden himmentymiseen?

– Tämänkin seikan Pekka Ervast tuo esiin. Apostoleissa oli kolme ihmistä: Pietari, Paavali ja Johannes, joista kukin tuli edustaneeksi eri puolta Mestariin. Kukaan heistä ei osannut edustaa täydellisesti Mestarin sanomaa. Siksi heistä lähteneisiin uskonnollisiin virtauksiin sisältyi lankeamisen mahdollisuus. Ajattele esim. Paavalia, joka painotti erikoisesti uskoa. Paavali itse ymmärsi tietenkin uskon merkityksen, mutta hänen jäljessään kulkeville uskon sisältö jäi hämäräksi siitä syystä, että heillä ei ollut samaa kokemusta kuin Paavalilla Damaskon tiellä. Pietari, joka oli ensimmäisen seurakunnan päämies, ymmärsi kristinuskolla Jeesuksen käskyjen käytän-

nöllistä noudattamista, ja Johannes, gnostilainen, käsitti, että usko perustuu tietoon. Paavali ei viittanut opetuksissaan Pietarin käytännölliseen kristinuskoon eikä Johanneksen tietoperäiseen uskontoon, joten Paavalin seuraajat saivat kristinuskosta puutteellisen käsityksen. Kiusaus ja lankeemus oli nyt siinä, että usko madaltui helposti taikauskoksi. Kirkko nojaa Paavaliin, mutta ei ymmärrä Paavalin henkistä kokemusta. Siksi se on liittänyt usko-käsitteeseen täysin siihen sisältymättömiä asioita, kuten esim. Jeesuksen neitseestä syntymisen, joka kuuluu historian piiriin. Usko on muuttunut taikauskoksi. Pekka Ervast selittää Pietarin, Paavalin ja Johanneksen alkuperäisen näkemyksen kristinuskosta, joten kristin-usko on siltäkin kohdalta tullut puhdistetuksi ja uudistetuksi. Ja siis myös tuomioksi madaltuneelle uskonnolle.

– Minulle alkaakin tilanne selvitä noin suurin piirtein. Valkoisen Veljeskunnan asema ihmiskunnan kasvatustyössä on vielä hämärä.

– Valkoinen Veljeskunta tuli aikojen aamuna toisilta planeetoilta, joissa ihmistajuisten olentojen kehitys oli pidemmällä. Veljeskunta otti tehtäväkseen, paitsi rotujen kautta ja avulla tapahtuvan yleissivistyksen ohjaamisen, ennen kaikkea asettaa vihkimysten tien niitten – toistaiseksi – harvojen ihmisten kuljettavaksi, jotka tahtovat edistyä muita ihmisiä nopeammin. Se työ tapahtuu uskontojen avulla. Uskonnot ovat kaikkina aikoina antaneet moraali-ohjeita, joitten noudattajat kasvavat muun ihmis-

kunnan opettajiksi ja valistajiksi. Tulevaisuudessa on odotettavissa, paitsi jo tapahtuneen puhdistettujen uskontojen uusi käytäntö, myös manalle menneiden mysterioitten uudestisyntyminen. Sen kaiken tekee mahdolliseksi se apu, joka tuli, ei vain maapallon Valkoisesta Veljeskunnasta, vaan aurinkokuntamme keskuslooshista, Logoksesta. Se kaikki kuuluu sen mysteron avaukseen, joka sisältyy nimitykseen Maailmanuskonto. Niitä seikkoja selvittelee kristosofinen elämänymmärrys.

KIRJALLISUUTTA

J. R. Hannula:

	Sid.	Nid.
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V	9,50	
Jos Kristusta seuraisin	4,50	
Mestari ja me		2,50
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	4,00	3,00

Väinö Lehtonen:

Aikamme avain	2,50
Ongelmien seurassa I—III kpl	4,50
Kehityksen virta	10,00
Valittujen joukko	14,00

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.
Tampere, Näsilinnankatu 38

